

CARA

speelt lers met verve

Duits zijn ze in hart en nieren, maar ze spelen Ierse muziek die uit hun tenen komt. Dat geldt voor alle vier de leden van Cara, de verrassende band die eigen nummers en traditionals afwisselt. Onlangs deden ze Nederland aan voor twee optredens. En er komt een nieuwe cd aan waar nog even hard aan wordt gewerkt. Violiste Gudrun Walther doet de achtergrond van Cara uit de doeken.

Tekst: **Ellen Segeren** Foto's: **Wino Evertz**

Begin januari was een onfortuinlijke periode voor Gudrun Walther: ze kon haar instrument en strijkstok een poos in de kist opbergen. Door een lelijke val brak ze haar arm en pols. Het eerste Nederlandse optreden dit jaar van Cara werd afgezegd en de opnames van de cd moesten worden opgeschoven. Over de twee optredens in februari in ons land was ze een stuk optimistischer: "We wisten de ongeëvenaarde Ierse fiddler Tola Custy te strikken om mijn strijkpartijen te vervangen!"

Cara timmert sinds 2003 flink aan de weg. De eerste cd, *In colour*, kwam in 2004 uit en nummer twee is onderweg. De band bestaat nu uit vier vaste leden, zangeres/violiste Gudrun Walther, zangeres/pianiste/fluitiste

Sandra Gunkel, fluitist/concertinaspeler Claus Steinort en gitarist/dobrospeler/bassist Jürgen Treyz. Ze krijgen ondersteuning van Rolf Wagels op bodhrán en percussie. Aan die inmiddels bijna drie jaar bestaande line-up gingen een paar andere samenstellingen vooraf. Gudrun vertelt: "In 2001 vormde ik samen met gitarist Jürgen een bassist/bouzoukspeler een trio, dat we noemden naar onze achternamen. Die naam bleek in de praktijk erg ingewikkeld.

toeren. Maar wij wilden verder. Sandra's vriend is misschien de beste fluitist van Duitsland en ik had altijd al met hem in een band willen spelen, dus lag het voor de hand om hem te vragen. Aanvankelijk dachten we dat twee fluiten wat te veel zou zijn, maar het bleek geen probleem te zijn. De dubbele fluitarrangementen zijn zelfs een handelsmerk van Cara geworden."

Mooi idee

Cara speelt eigen en bestaande, traditionele melodieën. Alle bandleden schrijven zelf, en Gudrun en Sandra schrijven ook liederen of nieuwe melodieën bij oude teksten. Gudrun's tunes ontstaan op verschillende manieren. "Soms fiedel ik wat, en als er iets moois ontstaat, vraag ik me af: is dat iets nieuws, of is het iets wat al bestaat maar wat ergens in

Ierland. "Er zijn behoorlijk wat mensen die echt goed spelen, en ze ontmoeten elkaar regelmatig bij de German Uilleann Pipes Society. Die organiseert vier keer per jaar een ontmoeting, en muzikanten uit die club organiseren zelf ook sessies bij hen thuis. Daar ga ik altijd heen, en ik steek er ontzettend veel op. In Stuttgart, waar ik woon, is elke donderdagavond een sessie waar vier of vijf Ieren komen en waar ik ook veel leer. Verder ga ik zo vaak mogelijk naar Ierland, zeker eens per jaar, maar als het kan vaker. Nu de vluchten zo goedkoop zijn, kan dat ook."

Please be Peter tonight

De band duikt dit voorjaar regelmatig de studio in om te werken aan de nieuwe cd, die deze zomer in de schappen moet liggen. Of dat lukt, is nog niet helemaal zeker, want Gudruns gebroken arm en pols hebben voor flink wat vertraging in de planning gezorgd. "We zijn er in

mijn achterhoofd is opgeslagen? Ik schrijf de melodie op en ga dat eerst uitzoeken." In veel gevallen zijn het toch eigen vondingen. Daar heeft Gudrun een bruikbaar criterium voor: "Als ik ze de volgende dag nog weet, zijn ze goed. Zo niet, dan was het niet de moeite van het onthouden waard."

De gitarist heeft een jazzopleiding en kan vierstemmige muziek noteren zonder daarbij een instrument in de buurt te hebben. Ook kan hij muziek arrangeren. Desondanks maken de twee zangeressen hun eigen zangarrangementen. "Dat gebeurt tijdens repetities, dan gaan we even samen weg en komen weer terug om het te laten horen. Of een van ons krijgt een mooi idee voor een harmonie en dat proberen we uit."

Soms ontstaan nieuwe nummers op gekke plekken, zoals op de fiets onderweg naar de supermarkt. Maar de band last af en toe ook een gezamenlijke werkvakantie in. Gudrun: "Vorig jaar hebben we een week getoerd in Bretagne en daarna hebben we met z'n allen in een huisje gezeten om te spelen. We stonden elke ochtend vroeg op en gingen aan de slag. Daar hebben we veel creatieve momenten gehad. Zo'n opzet blijkt goed te werken."

Antwoordapparaat

Ierse traditionals oppikken in Duitsland is niet eens zo ingewikkeld, blijkt uit Gudruns verhaal. Ze speelt regelmatig in sessies en leert daar liederen en tunes van andere muzikanten. "Soms hoor ik iets wat ik niet ken of heel lang niet heb gehoord. Dan vraag ik de naam en ga ernaar op zoek in mijn boeken of op internet. Als ik het niet kan vinden, moet ik gaan bellen en vragen of die muzikant het op mijn antwoordapparaat wil inspelen. Of ik laat het voorzingen en noteer het dan. Je moet een beetje inventief zijn."

Tot Gudruns vreugde zijn er in haar omgeving in Duitsland behoorlijk wat sessies te bezoeken. Ze hoeft er dus niet altijd voor naar

januari aan begonnen, maar toen kwam de klad erin door mijn ongeluk. Ik ga pas weer opnemen als ik weer dezelfde snelheid en flexibiliteit heb als voor die tijd. Stel je voor dat ik slechter speel dan op de eerste cd!" zegt ze lachend.

De titel van de schijf is opmerkelijk: *Please be Peter tonight*. Dat vraagt om uitleg. Gudrun: "Toen we in Donegal waren, gingen we op oudejaarsavond feesten in de kroeg. Op een zeker moment tikte een meisje Claus, onze gitarist, op zijn rug en zei: 'Hello, Peter!' Claus draaide zich om en zei: 'Ja, maar, ik heet helemaal geen Peter.' Het meisje was zwaar teleurgesteld – en ook nogal dronken – en ze keek hem aan en zei: 'Oh Jesus, please be Peter, just for tonight...'. Dat vonden we zo'n mooi verhaal dat we besloten de cd daarnaar te vernoemen."

Het album wordt weer een mengeling van bestaande en eigen nummers. Op het moment van het interview zijn alle instrumentalen bekend, maar wordt nog driftig gezocht naar een paar mooie liederen.

Standaardvragen

Gudrun is erg verbaasd als haar de drie standaardvragen niet worden gesteld die ze altijd moet beantwoorden bij interviews: "Waar komen jullie vandaan?" De leden van Cara blijken allemaal verspreid over heel Duitsland te wonen. Dan volgt steevast de vraag: "Hoe repeteren jullie dan?" Dat doen ze ook niet, lacht Gudrun. Alleen een dag vlak voor een tournee of als ze op reis zijn. Soms organiseren ze allemaal een week tegelijk vrij, zodat ze kunnen spelen en repeteren. De laatste vraag is misschien het minst interessant, maar het antwoord daarop is weer wel aardig. "Hoe komen jullie er als Duitsers op om Ierse muziek te spelen?" Dat de muziek mooi is, is een voor de hand liggende reden. Maar Gudrun vertelt: "Ik ben een stuk jonger dan mijn broer. Toen ik een jaar of vijf was, was hij zeventien en hoorde ik zijn muziek, die ik erg mooi vond. Dat was Ierse muziek, maar dat wist ik toen helemaal niet. Ik ben er dus gewoon mee opgegroeid. Toen ik zelf ging spelen, kon het me helemaal niet schelen waar het vandaan kwam. Ik vond het gewoon prachtig."

Website:

www.cara-music.com

Discografie:

King-Walther-Treyz
(trio dat voorloper
was van Cara) - *3rd
dimension*
Cara - *In colour*
Artes Records,
ARCD3036 (2004)

